

На музычнай хвалі

«Нас не зблытаеш нават у цывільным»

Ансамбль песні і танца Узброеных Сіл даўно стаў адным з самых вядомых творчых калектываў нашай краіны. Сёлета ён адсвяткаваў 80-ы дзень нараджэння. Узрост — пачэсны. І заслугі таксама. У пачатку 2019 года калектыву быў адзначаны спецыяльнай прэміяй Прэзідэнта дзеячам культуры і мастацтва за высокія дасягненні і рэалізацыю патрыятычнага праекта «Айчыне служым». Паспрабуем жа зазірнуць за кулісы...

— Наш калектыву не падобны на іншыя, — кажа мастацкі кіраўнік ансамбля песні і танца Узброеных Сіл Уладзімір ВАРАПАЕЎ. — Гэта дзякуючы таму, што мы яго самі такім зрабілі. Наша галоўная задача — абарона Айчыны праз нашу творчасць. Праз танец, праз песню мы даносім слухачам любоў да краіны, раскажваем пра магучасць нашых Узброеных Сіл. Ды і падобнага нашаму калектыву ў краіне няма. Вельмі няпроста аб'яднаць пад адным дахам салдат тэрміновай і кантрактнай службы і проста цывільных людзей, якія, здавалася б, як могуць падпарадкавацца ваенным? Але ўзаема-разуменне, гармонія, якая ў нас ёсць унутры калектыву, разуменне

сію, дзе выступаем падчас спаборніцтваў па танкавым біятлоне, у якіх удзельнічаюць больш за два дзясяткі краін. Наша выступленне трансляецца на ўвесь свет. Ці вось з апошняга — перамога на міжнародным фестывалі царкоўнай музыкі «Хайнуўка», які праходзіў у Польшчы. Рэпутацыя, як вядома, заслугоўваецца справамі і часам. І кожны наш канцэрт — гэта цаглінка ў вялікі будынак.

— Ці супрацоўнічаеце з іншымі творчымі калектывамі?

— А як жа! На мінулым тыдні на сцэне Цэнтральнага дома афіцэраў мы сумесна выступалі з выхаванцамі дзіцячай музычнай школы № 10 імя Глебава. Кантактуем і з эстрадай. У нашым актыве —

Фронтменам любога музычнага калектыву, які выконвае песні, з'яўляецца вакаліст. Міхайлу Лілу, салісту і артысту хору ансамбля песні і танца, нядаўна споўнілася 24 гады. У паслужным спісе таленавітага юнака, які спявае лірычным барытонам, — лаўрэатства і перамога больш чым на 30 міжнародных конкурсах. Ён — трохразовы лаўрэат спецыяльнага фонду Прэзідэнта па падтрымцы таленавітай моладзі. Двойчы быў фіналістам дзіцячага конкурсу «Песня для Еўрабачання», дзе займаў высокія месцы. У ансамблі ён зусім нядаўна — два месяцы. Да гэтага тры гады быў салістам Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага музычнага тэатра.

— Я трапіў у ансамбль пасля таго, як прайшоў тры творчыя праслухоўванні, здаў фізічныя нарматывы і тэст на псіхалагічную

часныя творы на патрыятычную тэматыку.

Але за два месяцы службы ў ансамблі рэпертуар папоўніўся каласальна. За кароткі тэрмін мне трэба было вывучыць вялікую праграму да 80-годдзя ансамбля і шмат прыгожых песень. За пару дзён я прачытаў больш за 30 харавых партытур, хоць да таго з імі не сутыкаўся. Ужо і саліраваў адзін з твораў — «Чырванасцяжная акруга Беларуская».

— Міхайл, а дзе цяжэй спяваць — саля або ў хоры?

— Шчыра кажучы, не ведаю. Я ж калісьці вучыўся менавіта на харыста, а пасля перавучыўся на опернага спевака. І вось на шматлікіх конкурсах спяваеш у адзіночку, а пасля вяртаешся дадому, ідзеш у хор — і ўсё нармальна. Справа ў тым, што праца саліста — вельмі адказная, на цябе ўсе глядзяць. Слухач не прабачыць ніводны фальш, прапушчаны склад або не зусім зразумелую дыкцыю. А ў хоры вельмі важны «эфект пляча». Напрыклад, нельга разам з суседзямі ўзяць дыханне: гэта лічыцца непрафесійальным. У кансерваторыі мы харавыя цяжкасці нават вывучалі асобным прадметам.

— Наколькі складаны графік вайсковага спевака?

— У ансамблі я знаходжуся з 8-й раніцы. За мной замацаваны два кабінеты. У харавым класе я пачынаю распаўвацца. Калі паступаюць указанні ад афіцэраў, я іх выконваю. А 9-й раніцы ў нас пачынаецца першая гадзіна заняткаў. Яны цягнуцца пяць гадзін. Пасля ў нас абед і самападрыхтоўка. Паколькі рэпертуар у хоры і ў аркестра змяняецца пастаянна, то трэба валодаць моцным самакантролем. Але перш за ўсё мы — ваеннаслужачыя з усімі іх абавязкамі.

— А як пераадолець страх перад публікай?

— Боязі ў мяне не было з дзяцінства. У малым узросце ты не такі самакрытычны. І выходзячы выступаць на сцэне ў чатыры-пяць гадзін, лёгка забудзеш куплет або паўторыш яго двойчы. Але калі глядачы гэта заўважаюць, то зробіць скідку на ўзрост, чаго не будзе з дарослымі. Вучыцёся на сваіх памылках — і ўсё атры-

маецца! Адзін італьянскі майстар мне сказаў цудоўную рэч: калі мы не спяваем, мы спяваем. І наадварот. Гэта пра тое, што калі людзі кажуць, то яны спяваюць, каб данесці сваю думку да слухача.

«З нашых шэрагаў выйшлі вельмі знакамітыя артысты. Дастаткова згадаць Уладзіміра Мулявіна, Віктара Вуячыча, Яраслава Еўдакімава, Валерыя Кучынскага, Ігара Алоўнікава. У нас служыў вядомы тэлеведучы Юрый Нікалаеў».

А вось старшыня Аляксандр Водчыц шэрагі ансамбля папоўніў больш за тры гады таму.

— Я сумашчаю дзве пасады. У вайсковым складніку старшыня — чалавек, які адказвае за салдат тэрміновай ваеннай службы, чысціню, парадак і дысцыпліну, ахайны знешні выгляд. А ў творчым складніку я — трубач. Прапанавалі праслухацца ў ансамблі, яшчэ калі я вучыўся ў каледжы. Трапіў сюды на тэрміновую ваенную службу, пасля перавёўся на кантракт. Пад маім кіраўніцтвам — пяць чалавек з новага прызыву і чатыры з ранейшых.

Займаюся музыкай гадоў з дзесяці. І калі шмат каго ў музычную школу адводзяць бацькі, то я пайшоў туды сам. У нас па суседстве грала фартэпіяна. І мне моцна спадабаліся гэтыя гукі. Два гады адвучыўся па класе фартэпіяна, а пасля пачуў гук трубы. І тут я зразумеў, што гэты інструмент — мой. Пяць гадзін я адвучыўся па класе трубы ў дзіцячай музычнай школе, пасля чатыры гады ў каледжы. І тры з паловай гады ўжо тут.

Труба займае галоўнае месца ў аркестры. Мы граем як саля, так і ў аркестры. Шмат кампазіцый выконваюцца ўжо на памяць, таму што многія моманты даводзяцца на рэпетыцыях да аўтаматызму. У нас у ансамблі толькі два трубачы. І гэта ўскладвае яшчэ большую адказнасць.

Валяр'ян ШКЛЕННИК.

таго, у імя чаго мы працуем, дасягаюцца дзякуючы няспыннаму адбору выканаўцаў. Выпадковых людзей у нас няма.

З нашых шэрагаў выйшлі вельмі знакамітыя артысты. Дастаткова згадаць Уладзіміра Мулявіна, Віктара Вуячыча, Яраслава Еўдакімава, Валерыя Кучынскага, Ігара Алоўнікава. У нас служыў вядомы тэлеведучы Юрый Нікалаеў.

У нашым рэпертуары — не песні-аднадзёнкі, а фундаментальныя творы, мы самі ствараем музыку, якую выконваем. Да таго ж нас ні з кім не зблытаеш — дзякуючы вонкаваму выглядзе і дысцыпліне, нават калі мы прыйдзем у цывільным адзенні. І гэта — наша візітówka.

— Наколькі складана трапіць у ансамбль?

— У нас па штатным раскладзе прадугледжаны 74 стаўкі. Натуральна, што пастаяннага нічога няма, нехта сыходзіць, нехта прыходзіць. Усе выканаўцы мусяць мець музычную адукацыю, але ў якасці выключэння мы можам узяць і самародкаў. Былі такія выпадкі.

— Ці ёсць у ансамбля выступленне, якое можна вылучыць асобна?

— Пэўна, не. Мы да ўсіх імпрэз ставімся вельмі сур'ёзна. Напрыклад, мы выязджаем штогод у Ра-

сумесныя выступленні з Анатолем Ярмоленкам, Ірынай Дарафеевай, Інай Афанасьевай, Уладзімірам Правалінскім, гуртамі «Сябры», «Купалінка», Litesound. Вельмі шмат працавалі з Ігарам Лучанком. А што да замежных артыстаў, то згадваюцца канцэрты з Алегам Газманавым, Аляксандрам Маршалам, Іосіфам Кабзонам...

І гастрольны графік у нас вельмі насычаны. Мы даём каля 200 канцэртаў за год. Здараецца і так, што выступаем два разы на дзень. Напрыклад, ужо рыхтуюцца святочная праграма, прымаркаваная да 75-годдзя вызвалення Беларусі.

сумяшчальнасць, — заўважае Міхайл Ліла. Выступленні ансамбля я бачыў з самага дзяцінства, паколькі гэты калектыву — адзін з трох вядучых у краіне. Але думка пра тое, што я сюды траплю? Тады гэта падавалася фантастыкай...

Мяне праслухоўвалі прыкладна тры месяцы. Папрасілі паказаць як мага больш дыяпазон свайго тэмбру голасу ў плане афарбовак, стылёвых кірункаў. І канешне ж, рэпертуар таксама важны. Я выконваў класічныя оперныя творы, раманс Рахманінава, аперэтанчныя і джазавыя творы, а таксама су-